

behøver neppe at udtale mig om selve det foreliggende Lovforslag, da Ministeriet i sin Skrivelse til Udvalget for Finanslovsforlaget for 1877—78 jo allerede har udtalt, at det Intet fandt at ændre mod, at en saaledes affattet Bevillingslov kom til at afløse Loven af 12 April. — Hvad det Ændringsforslag angaar, som er stillet til Lovforslaget, skal jeg kun bemærke, at en svag Tvivl, der var opstaaet hos mig om, hvorvidt der ved Udtrykket „overordentlige Udgifter, som sandtes optagne paa det af Folkethinget den 31te Marts vedtagne Forslag til Finanslov“ kun skulde forstås dem, som paa dette Forslag ere benevnte som overordentlige Udgifter, altsaa § 26. Men den ærede Ordføres Udtalelse har jo fjernet enhver Skygge af Tvivl i saa Henseende. Det forholder sig altsaa i Virkeligheden saaledes, at Ændringsforlaget vil give en fyldigere Bevilling end selve det foreliggende Lovforslag. Jeg ser ikke rettere, end at det fuldt dækker selve det foreliggende Lovforslag og kun giver et Plus derudover. Forsaaendts kan der jo fra Regeringens Side Intet indvendes mod at modtage en Bevilling større end den, som Regeringen selv har anset for at være tilstrækkelig, vel at mærke, naar det ikke fra nogen Side ventes — jeg holder ikke af at stufte Forventninger — at Regeringen skal bruge dette Plus udover, hvad Regeringen selv har forlangt. Det er en Selvsølge, forekommer det mig, at Regeringen hverken kan eller vil bruge Noget ud over det, som af den er foreslaaet bevilget paa Finanslovsforlaget for 1877—78, saaledes som det i dette Dieblit foreligger. — Hvorvidt de ærede Ændringsforslagsstillere have været heldige i deres Bestræbelser for at affatte Forslaget saaledes, som det af den ærede Ordfører blev angivet at være Hensigten ved Sagens første Behandling her i Thinget, nemlig at søge Lovforslaget ændret med den bestemte Hensigt, at der ikke skulde være nogen Grund fra det andet Things Side til at modsætte sig det, hvorvidt det som sagt i Virkeligheden er lykkedes de ærede Forslagsstillere at opnaa denne Hensigt igjennem den Affattelse af Ændringsforlaget, som her foreligger, derom skal jeg ikke udtale mig, saa meget mindre som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) jo har gjort Rede for de forskjellige Synspunkter, hvorfra Ændringsforlaget kan ses.

Th. Nielsen: Naar jeg har været Medforslagsstiller til det stillede Ændringsforslag, saa er det ikke stet uden nogen Overvindelse. Jeg har været med dertil, fordi jeg ønsker en Udsoning, om det er muligt; jeg ønsker, at vi maa komme ind paa at føre Kampen indenfor selve Forsatningen, og jeg ønsker det af følgende Grunde. Jeg ønsker det, fordi jeg tror, at det i det Hele taget er en for Landet meget uheldig Stilling, vi befinde os i. Lægger jeg Hensyn til den økonomiske

Krisis, Landet for Dieblisset er i, saa tror jeg, at det har sin store Betydning, at vi politisk kunde efterhaanden komme ud af Krisen; thi det kan nemlig ikke negtes, at Landets indre Udvikling ved den Stilling, vi ere i, i materiel Henseende paa en Maade er gaaet i Staa og vil fremdeles gaa i Staa, saa længe vi befinde os i denne Stilling, og det Samme gjælder ikke mindre i aandelig Henseende, i folkelig Henseende, hvor jeg tror, at de Interesser, jeg elsker og gjerne vil kæmpe for, og der er Mange, der gjerne vil det Samme, lide ikke lidet ved den Kamp, vi ere i, og jeg tror endvidere, at det er farligt for et lille Folk at føre en Kamp som denne. Det lægger jeg ikke Dølgemaal paa. Jeg skal endvidere fremhæve, hvad jeg ofte har udtalt i dette Thing eller dog flere Gange, at en egentlig konstitutionel Kamp under de tilspidsede Former, under hvilke den føres, ikke har min personlige Interesse. Det er en Sag, som har mindre Betydning, men som jeg fra mit Standpunkt ogsaa tager med i Beregningen; thi jeg antager, at det gaar flere paa samme Maade. Det er disse Grunde, som have gjort, at jeg har været med til at gaa videre, end jeg egentlig ret vel ellers kunde formaa mit Sind til. Naar jeg har udtalt dette, vil jeg dog tillige med det Samme fremhæve, at der er Brændiser, ud over hvilke man ikke kan gaa, og jeg kan da ikke se bedre, end at, dersom man skulde gaa videre, og navnlig dersom man skulde gaa til det Forslag, som det ærede Medlem for Viborg har stillet, hvis gode Hensigt jeg forøvrigt ikke misgjender, saa forekommer det mig, at det vilde være ensbetydende med — jeg vil ikke bruge noget stærkt Udtryk — en Selvpogivelse, nærmende sig til en Døggivelse af det, vi kæmpe for, og det kan man ikke gjøre, thi det vilde være Vidnesbyrd om en Svaghed, og det vilde ikke være Vidnesbyrd om, at vi repræsenterede eller at der overhovedet var nogen Kraft i Folket. Altsaa, der er et Maal, ud over hvilket man ikke kan gaa, og jeg kan for mit Vedkommende ikke se Andet, end at Brændiser er naaet i det Forslag, der her foreligger. Fra min Side vil det sikkert blive det sidste Ord i denne Sag. Nu veed jeg nok, at der blev sagt fra den modsatte Side, og jeg har nylig læst det, at man bryder sig maaske ikke meget om Forlig fra den Side; thi de moderate Kræfter skulle nok blive mere fornuftige, og de Bedre i Folket, hedder det — det er vel at mærke ikke mine Udtryk, det er Citat —, skulle nok komme til en bedre Erkendelse. Jeg har en modsat Opfattelse. Det er min fulde Overbevisning nu, at dersom den udvakte Haand denne Gang tilbagesendes, vil det blive en Kamp saa bitter igjen med endnu stærkere Bind i Seilene end nogensinde tidligere, og den vil ikke lægge sig. De Herrer tage fuldstændig feil, naar de tro, at den vil lægge sig. Jeg skal indrømme det ærede Medlem fra Kolding (Berg), at, naar han har udtalt sig idag